Чи чуєш відлуння? Це поступ минулого.

«Коли плачуть цикади»
(«Higurashi no Naku Koro Ni»)

Пролог

Час вже давно перейшов за північ, і місто поринуло в сонну тишу, яку іноді пронизували далекі поліційні сирени або гудіння мотора самотнього таксі, що повільно рухалося вздовж тротуару в пошуках спізнілого перехожого. Безлюдні вулиці, ще донедавна вкриті чистою сніговою ковдрою, тепер чорніли брудними калюжами та викликали непереборне бажання швидше забратися геть. Холодний вітер гнав асфальтом шматки газет, зім'яті пластянки з-під кави й рекламні листівки, які зазвичай роздають у підземних переходах. У повітрі відчувався запах вогкої, підталої землі — довгоочікувана весна вступала у свої права.

Повз похмуру сіру будівлю музею сучасного мистецтва йшов чоловік, який був настільки п'яний, що ледве тримався на ногах. На вигляд йому було не більше тридцяти. Його темне скуйовджене волосся падало на чоло, а піднятий комір плаща анітрохи не рятував від поривчастого вітру. Безжальний вихор налітав несподівано, метляв його неслухняну чуприну та проймав холодом до кісток. Щоб не впасти, чоловікові доводилося хапатися за кам'яний виступ, який облямовував споруду. Здавалося, ще трохи — й людина підкориться силам природи. Але вітер вщухав, немов робив передих, і чоловік, отримавши черговий шанс, знову брів своєю дорогою. До будинку, де він мешкав, залишалося зовсім небагато.

Він ішов найкоротшим шляхом, яким ходив щодня. При цьому йому завжди вдавалося уникати неприємностей, окрім випадку, коли на нього з

підворіття напав безпритульний пес. Та сьогодні все було по-іншому: вже двадцять із гаком хвилин за ним слідував чорний пікап із вимкненими фарами, який перед цим довго стояв неподалік від популярного серед місцевих п'яничок бару на розі двома вулицями вище. Автівка трималася на відстані та не під'їжджала до чоловіка занадто близько. Проте, коли той завмирав, щоб перечекати порив вітру, пікап теж робив зупинку й рушав із місця, щойно чоловік прямував далі.

Нарешті перед очима постав ріг музею та його бокова частина — гладка стіна із залишками театральних афіш, вкрита зверху донизу чорними плямами плісняви. Стіна тягнулася вздовж вузького темного провулка, де на протилежному боці притулився старий триповерховий будинок із мансардою. Поруч із ним ріс величезний розлогий дуб, який своєю кроною затуляв майже половину будинку.

Чоловік завернув за ріг і зітхнув із полегшенням — пориви вітру тут ледь відчувалися. Однак просуватися вперед було все ще важко — у провулку панувала непроглядна темрява. Жоден ліхтар не горів, а єдине джерело світла то зникало, то знову визирало з-за хмар, від чого на асфальті спухали химерні тіні; місяць сьогодні був величезним і незвичайно «смачним». Так і хотілося намастити його на хліб та з'їсти, запиваючи чаєм. Утім, чоловіка в плащі він анітрохи не цікавив: нетвердою ходою той зійшов із тротуару, ступив на проїжджу частину й пошкандибав до будинку з мансардою.

Чоловік ішов не кваплячись, з опущеною головою, під його ногами хлюпала липка багнюка. Зненацька він зупинився посеред дороги й дістав із кишені пляшку купленого в барі дешевого пійла. Корок полетів на асфальт, а чоловік жадібно припав до пляшки, не помічаючи, що до перехрестя підкотив чорний пікап із вимкненими фарами. Він був схожий на небезпечного хижака, готового кинутися на свою здобич. Для повноти картини бракувало настовбурченого хутра й зелених

блискучих очей. Але достатньо було спалахнути фарам, і схожість із диким звіром одразу щезла.

Два білих промені вихопили з темряви частину дороги та самотню фігуру в плащі, якій, здавалося, немає діла до того, що відбувається навколо. І тільки коли тишу розірвав гучний рев потужного двигуна, чоловік відірвався від пляшки та повернув у той бік голову. Наступної миті автівка зірвалася з місця й почала стрімко набирати швидкість. Чоловік ледь встиг затулити очі від яскравого світла фар, а тоді величезна залізна маса врізалася в нього всією своєю міццю. Почувся глухий удар і дзвін розбитого скла недопитої пляшки. Тіло бідолашного підлетіло вгору, сковзнуло дахом автомобіля та впало на асфальт, немов ганчіркова лялька. А пікап, не скидаючи швидкості, досяг кінця провулка, проскочив порожнє перехрестя й розчинився в холодних сутінках нічного міста.

Глава 1

Симона прокинулась і сіла в ліжку. Її серце вистрибувало з грудей, на лобі виступили крапельки поту, наче вона пробігла марафонську дистанцію. Рука мимоволі потягнулася до тумбочки, де зазвичай лежала пачка цигарок. Зараз там було пусто. Симона облизала пересохлі губи, згадавши, що вже пів року, як кинула палити. Вона провела долонею по обличчю, щоб відігнати залишки нічних видінь. Цей жахливий сон мучив її останні кілька днів. Їй знову й знову марилися темні вулиці, мокра брудна дорога, напівпрозорі тіні, що виникали невідомо звідки та зникали незрозуміло куди. Та раптом — яскравий спалах світла, якому на зміну приходив могильний холод нічного мороку. Відчуття безвиході, порожнечі, коли хочеться вирватися з оманливих пут, але натомість не можеш зрушити з місця.

«Як же хочеться курити!» — подумала Симона, одним рухом відкидаючи вбік ковдру.

Вона глянула на годинник, який показував пів на сьому, і спустила ноги з ліжка. Ступні відразу потонули в довгому ворсі білого шаггі. Худорляве гнучке тіло дівчини обтягували вузькі трусики та бавовняна майка з логотипом спортивної фірми. На шиї теліпався срібний ланцюжок із кулоном у вигляді пірамідки. Коротко підстрижене темне волосся контрастувало з білосніжною шкірою та зеленими очима й надавало їй схожості з підлітком. І лише бліді, позбавлені рум'янцю щоки вказували на те, що вона забагато працює та рідко буває на свіжому повітрі.

Накинувши на плечі халат, Симона наблизилася до вікна, де перші відблиски зорі замайоріли над дахами — небо сяяло чистотою й абсолютною прозорістю. Погляд дівчини ковзнув по фасадах будинків, кронах

голих дерев, мокрому асфальту, а потім перейшов на підвіконня до дивної квітки з товстою м'ясистою основою та кількома великими листками зверху. Рослина мала безглуздий і навіть комічний вигляд. Найбільше вона нагадувала величезний ребруватий огірок, насаджений на палицю. Проте Симона в ній душі не чула.

Вона знайшла квітку біля сміттєвих баків і, забравши її додому, щоранку поливала з маленької лійки. У такі миті Симона почувалася дитиною, яка отримала довгоочікуване цуценя та нізащо у світі не погодилася б з ним розлучитися. У дитинстві в неї був собака на ім'я Арчі. Якось він вискочив на дорогу, і його збила автівка. Після цього Симона заприсяглася більше ніколи не заводити тварин, але квітка — зовсім інша справа. Її присутність незбагненним чином підіймала настрій та на цілий день заряджала енергією.

Попри ранню годину, на вулиці починався рух. Місто повільно оживало: все частіше лунав гуркіт автомобілів, горобці невеликими зграйками галасливо перепурхували з дерева на дерево, чулося гавкотіння собак. Це нагадало Симоні, що час збиратися на роботу. Вона попрямувала до ванної кімнати, де ввімкнула гарячу воду — гарячу настільки, наскільки могла витримати — і, ставши під душ, з насолодою заплющила очі.

Невеличке приміщення миттєво наповнилося густою важкою парою, а всі спогади про нічні жахіття швидко зникли. Невпевненість і тривога поступилися місцем внутрішньому спокою. Нарешті Симона закрутила кран, зняла з вішака рушник і ретельно витерла ним волосся. У гардеробній уже чекали приготовлені заздалегідь джинси, светр і шкіряна куртка коралового кольору на блискавці. Вбрання доповнили масивні сережки з етнічним малюнком. Залишалося зібрати зі столу ескізи, над якими Симона працювала останні декілька тижнів, і скласти їх у теку. Закінчивши всі приготування, вона замкнула двері та спустилася ліфтом у вестибюль, де її привітною усмішкою зустрів консьєрж на ім'я Карл.

Цьому колись кремезному чоловікові на вигляд було далеко за шістдесят. Усе своє життя він служив у поліції, але після автомобільної аварії, під час якої загинула його дружина, а він отримав численні травми, йому довелося піти у відставку. І все ж це не змусило його сидіти вдома, і багато років чоловік працював консьєржем в їхньому будинку.

— Доброго ранку, чарівна пані! — привітав він Симону, злегка кивнувши сивою головою.

— Доброго ранку, Карле! Як поживаєте? — вона спіймала себе на думці, що знову роздивляється великий червоний рубець на його обличчі.

— Дякую, тягну потроху.

— Мені здається, слово «тягну» вам аж нік не підходить. Ви в чудовій формі, — Симона перетнула хол і наблизилася до дверей, які вели на вулицю.

— А, це? — усміхнувшись, Карл поплескав себе по доволі солідному біцепсу. — Не хочу втратити роботу, от і доводиться тренуватися. Молодь зараз дуже спритна. Щойно розслабишся, хтось обов' язково займе твоє місце.

— Та годі вам! Ви дасте фору будь-кому з молодих.

— Ви надто добрі до мене, — усмішка на обличчі чоловіка стала ще ширшою. Було помітно, що слова дівчини неабияк потішили його.

— А як себе почуває ваш славний пес? — поцікавилася Симона. — Здається, він занедужав минулого тижня.

— Джокер? Та що буде тому ледарю? Тільки й знає, що їсть та спить.

— Перекажіть йому вітання, — дівчина торкнулася ручки дверей.

— Неодмінно. І бажаю вам гарного дня, — Карл на прощання змахнув рукою. — Мені, як завжди, було приємно з вами поспілкуватися.

Симона вийшла на вулицю, де стояла чудова весняна погода: то там, то тут із бордюрів збігали струмочки талої води; невгамовні горобці безупинно

цвірінькали, немов бажали нагадати світу про власне існування; з-під землі пробивалася молода травичка. Симона зійшла кам'яними сходами та звичною дорогою попрямувала в центр міста. За кілька хвилин вона досягла найближчого перехрестя й разом з іншими пішоходами зупинилася перед світлофором в очікуванні зеленого світла. Повз неї проносилися автівки різних марок: від симпатичних мініатюрних «смартів» до величезних позашляховиків, які Симона про себе називала труновозами. Вона не любила машини, особливо великі. Не любила сідати за кермо, вважаючи за краще пересуватися містом виключно пішки. Тим паче, що від будинку до офісу дизайнерської компанії, де вона працювала, її відділяло двадцять хвилин неспішної ходи. А у разі потреби завжди можна було скористатися метро.

Світлофор закінчив зворотний відлік і перемкнувся з червоного світла на зелене. Пістрявий натовп линув переходом, і Симоні довелося лавірувати серед людського потоку, що рухався їй назустріч. На протилежному боці вулиці вона повернула праворуч та опинилася перед піцерією під назвою «Neapolitano». Цей ресторан відчинявся одним із перших, тому Симона часто тут снідала, а іноді й обідала, коли вдавалося знайти час. Зазвичай вона замовляла піцу, адже могла їсти її в будь-який час доби та в будь-якій кількості. А ось вранці їй подобалося випивати філіжанку гарячої кави зі свіжою випічкою.

Симона наблизилась до входу й потягнула на себе масивні двері, за якими несподівано з'явився високий чоловік у кашеміровому пальті світло-бежевого кольору. В одній руці він тримав пластянку з кавою, в іншій — невеликий шкіряний портфель і рухався назустріч настільки стрімко, що Симона не мала жодного шансу уникнути зіткнення. Наступної миті пластянка вислизнула з руки незнайомця, високо підстрибнула й, перш ніж опинитися на асфальті, виплеснула весь свій вміст на дороге пальто чоловіка.